

1. Procedury sprostowania i cofnięcia (art. 10 ust. 2)

Jeżeli tytuł egzekucyjny jest orzeczeniem sądowym, w którym uwzględniono ugodę sądową bądź inne porozumienie zawarte między stronami, do wydania zaświadczenia właściwy jest sąd pierwszej instancji (art. 1° art. 2 ust. 1 nadzwyczajnego dekretu rządowego nr 119/2006 w sprawie środków niezbędnych do wdrożenia niektórych przepisów wspólnotowych od dnia przystąpienia Rumunii do Unii Europejskiej, zatwierdzonego ze zmianami ustawą nr 191/2007, z późniejszymi zmianami).

Do rozpatrzenia wniosku o sprostowanie zaświadczenia właściwy jest sąd, który wydał to zaświadczenie. Sąd ten orzeka w sprawie wniosku o wydanie zaświadczenia bez stawienia stron. Od orzeczenia uwzględniającego wniosek nie przysługują środki odwoławcze. Zaświadczenie jest wydawane wierzycielowi, a jego odpis przesyła się dłużnikowi. Zwyczajny środek zaskarżenia od orzeczenia o odrzuceniu wniosku można wnieść w terminie 15 dni od dnia wydania orzeczenia, jeśli wierzyciel był obecny na posiedzeniu, lub w terminie 15 dni od dnia doręczenia orzeczenia wierzycielowi, jeśli był on nieobecny. Te same przepisy mają zastosowanie w przypadku skargi kasacyjnej (*recurs*). (Art. 1° art. 2, 3, 5 i 6 nadzwyczajnego dekretu rządowego nr 119/2006 w sprawie środków niezbędnych do wdrożenia niektórych przepisów wspólnotowych od dnia przystąpienia Rumunii do Unii Europejskiej, zatwierdzonego ze zmianami ustawą nr 191/2007, z późniejszymi zmianami).

Wniosek o uchylenie zaświadczenia należy wnieść do sądu, który wydał to zaświadczenie, w terminie miesiąca od dnia jego doręczenia. Jeżeli po wezwaniu stron sąd uzna, że zaświadczenie wydano niezgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 805/2004, bada zastosowany środek i go całkowicie bądź częściowo uchyla. Od orzeczenia przysługuje środek zaskarżenia, który można wnieść w terminie 15 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia. Te same przepisy mają zastosowanie w przypadku skargi kasacyjnej (*recurs*). (Art. 1° art. 7 nadzwyczajnego dekretu rządowego nr 119/2006 w sprawie środków niezbędnych do wdrożenia niektórych przepisów wspólnotowych od dnia przystąpienia Rumunii do Unii Europejskiej, zatwierdzonego ze zmianami ustawą nr 191/2007, z późniejszymi zmianami).

Postępowanie na potrzeby ponownego zbadania orzeczenia określone w art. 19 ust. 1

Na podstawie ustawodawstwa rumuńskiego postępowanie na potrzeby ponownego zbadania orzeczenia wskazane w art. 19 ust. 1 może zostać wszczęte w drodze wniesienia zwyczajnego środka zaskarżenia (*apel*) oraz nadzwyczajnych środków zaskarżenia: skargi kasacyjnej (*recurs*), skargi o uchylenie orzeczenia (*contestatie în anulare*) i skargi o wznowienie postępowania (*revizuire*).

2. Procedury kontroli (art.19 ust. 1)

Postępowanie na potrzeby ponownego zbadania orzeczenia określone w art. 19 ust. 1

Na podstawie ustawodawstwa rumuńskiego postępowanie na potrzeby ponownego zbadania orzeczenia wskazane w art. 19 ust. 1 może zostać wszczęte w drodze wniesienia zwyczajnego środka zaskarżenia (*apel*) oraz nadzwyczajnych środków zaskarżenia: skargi kasacyjnej (*recurs*), skargi o uchylenie orzeczenia (*contestatie în anulare*) i skargi o wznowienie postępowania (*revizuire*).

Zwyczajny środek zaskarżenia został uregulowany w art. 466–482 kodeksu postępowania cywilnego.

Można go wnieść od orzeczeń wydanych w pierwszej instancji. Termin na jego wniesienie wynosi 30 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Na czas rozpatrywania zwyczajnego środka zaskarżenia zawieszają się wykonanie orzeczenia sądu pierwszej instancji. Zwyczajny środek zaskarżenia wraz z uzasadnieniem kieruje się do sądu, który wydał zaskarżane orzeczenie.

Po upływie wspomnianego terminu pozwany jest uprawniony do sformułowania na piśmie, w ramach postępowania służącego rozpatrzeniu zwyczajnego środka zaskarżenia wniesionego przez stronę przeciwną, własnego zwyczajnego środka zaskarżenia (**zwanego „krzyżowym środkiem zaskarżenia”, *apel incident***), który ma na celu uchylenie orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej instancji.

W przypadku przypozwania oraz w sytuacji, w której do postępowania w pierwszej instancji przystąpiły osoby trzecie, pozwany, po upływie terminu na wniesienie zwyczajnego środka zaskarżenia, jest również uprawniony do wniesienia na piśmie środka zaskarżenia (**zwanego „prowokowanym środkiem zaskarżenia”, *apel provocat***) przeciwko pozostałym pozwany lub innym uczestnikom postępowania w pierwszej instancji, którzy nie wnieśli głównego środka zaskarżenia, jeżeli ich uczestnictwo wywołało skutki dotyczące sytuacji prawnej pozwanego w postępowaniu.

Pozwany wnosi zarówno krzyżowy, jak i prowokowany środek zaskarżenia w odpowiedzi na główny środek zaskarżenia.

Terminowe wniesienie zwyczajnego środka zaskarżenia prowadzi do ponownego rozpatrzenia sprawy co do istoty, a sąd drugiej instancji wydaje orzeczenie dotyczące zarówno okoliczności sprawy, jak i zagadnień prawnych (**dewolutywny skutek zwyczajnego środka zaskarżenia, *efectul devolutiv al apelului***).

Sąd drugiej instancji rozpatruje sprawę co do jej istoty w granicach środka zaskarżenia wniesionego przez skarżącego i w odniesieniu do tej części orzeczenia sądu pierwszej instancji, która podlega zaskarżeniu. Skutek dewolutywny ma zastosowanie do całego zaskarżonego orzeczenia, jeżeli zwyczajny środek zaskarżenia nie ograniczał się do określonych rozwiązań przedstawionych w części operatywnej orzeczenia, gdy orzeczenie zostanie najprawdopodobniej uchylone lub gdy przedmiot sporu jest niepodzielny.

Sąd drugiej instancji może utrzymać zaskarżone orzeczenie w mocy. W takim przypadku sąd drugiej instancji oddala lub odrzuca zwyczajny środek zaskarżenia, bądź umarza postępowanie. W przypadku przyjęcia zwyczajnego środka zaskarżenia do rozpatrzenia sąd może uchylić lub zmienić zaskarżone orzeczenie.

W razie stwierdzenia, że sąd pierwszej instancji niewłaściwie rozstrzygnął sprawę bez jej odpowiedniego rozpoznania lub jeśli została ona rozpoznana pod nieobecność stron, które nie zostały odpowiednio wezwane, sąd drugiej instancji uchyla zaskarżone orzeczenie i ponownie bada sprawę co do jej istoty. Jednakże sąd ten uchyla zaskarżone orzeczenie i kieruje sprawę do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji. Sprawa może być skierowana do ponownego rozpoznania tylko raz w trakcie postępowania.

Jeżeli sąd drugiej instancji stwierdzi, że sąd pierwszej instancji nie był sądem właściwym do rozpoznania sprawy, uchyla zaskarżone orzeczenie i kieruje sprawę do rozpoznania przez właściwy sąd lub, odpowiednio, odrzuca pozew jako niedopuszczalny.

Jeżeli sąd drugiej instancji stwierdzi, że sprawa wchodzi w zakres jego właściwości w pierwszej instancji, uchyla zaskarżone orzeczenie i rozpoznaje sprawę co do jej istoty.

Sytuacja strony wnoszącej zwyczajny środek zaskarżenia nie może w jego wyniku ulec pogorszeniu w stosunku do sytuacji wynikającej z zaskarżonego orzeczenia.

Skarga kasacyjna została uregulowana w art. 483–502 kodeksu postępowania cywilnego.

Skarga kasacyjna przysługuje od orzeczeń, od których wniesiono już zwyczajny środek zaskarżenia, od których zwyczajny środek zaskarżenia nie przysługuje oraz w przypadkach wyraźnie przewidzianych przez prawo. Skarga kasacyjna nie przysługuje od orzeczeń wydanych w niektórych rodzajach spraw. Należą do nich sprawy dotyczące opieki, sprawy z zakresu prawa rodzinnego, sprawy dotyczące stanu cywilnego, zarządu budynkami i eksmisji; sprawy dotyczące służebności, wytyczania i zmiany granic, zobowiązań do działania lub zaniechania, których wartości nie da się wyrazić w pieniądzu, sądowego stwierdzenia zgonu, działu sądowego, sprawy spadkowe, sprawy dotyczące zasiedzenia, własności gruntów, żeglugi cywilnej i działalności portowej, sporów na gruncie prawa pracy, ubezpieczeń społecznych, wywłaszczenia, ochrony konsumentów, ubezpieczeń, roszczeń, o których mowa w ustawie nr 77/2016 o przenoszeniu własności nieruchomości w celu zwolnienia się z zobowiązania z tytułu umowy o kredyt. Od orzeczenia sądu apelacyjnego nie przysługuje skarga kasacyjna, jeżeli zgodnie z ustawą orzeczenie wydane w pierwszej instancji można zaskarżyć wyłącznie w drodze zwyczajnego środka zaskarżenia.

Termin na wniesienie skargi kasacyjnej wynosi 30 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Skargę kasacyjną rozpatruje sąd wyższej instancji niż sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie. Na wniosek skarżącego sąd rozpatrujący skargę kasacyjną może zarządzić zawieszenie wykonania orzeczenia będącego przedmiotem skargi.

W przypadkach, w których możliwe jest wniesienie krzyżowego i prowokowanego zwyczajnego środka zaskarżenia przysługuje również prawo do wniesienia krzyżowej lub prowokowanej skargi kasacyjnej.

W przypadkach, w których co do zasady skarga kasacyjna przysługuje, sąd może, po zbadaniu wszystkich przedstawionych przesłanek i rozpatrzeniu kwestii prawnej, przyjąć skargę do rozpoznania, odrzucić ją lub oddalić, lub też umorzyć postępowanie. Jeżeli skarga kasacyjna jest dopuszczalna, zaskarżone orzeczenie można uchylić w całości lub w części. Uchylone orzeczenie nie wywołuje skutków prawnych. Postępowanie egzekucyjne lub zabezpieczające prowadzone na podstawie takiego orzeczenia nie wywołuje skutków prawnych. Sąd stwierdza ten fakt z urzędu w wyroku uchylającym zaskarżone orzeczenie.

W przypadku uchylenia zaskarżonego orzeczenia wyrok sądu drugiej instancji rozstrzygający daną kwestię prawną wiąże sąd, który rozstrzygnął sprawę co do jej istoty. W przypadku uchylenia zaskarżonego orzeczenia wydanego z naruszeniem przepisów postępowania proces badania sprawy rozpoczyna się od nowa od chwili dokonania nieważnej czynności. Jeżeli zaskarżone orzeczenie zostanie uchylone, sąd pierwszej instancji ponownie rozpoznaje sprawę w granicach skargi, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności przywołanych w postępowaniu kasacyjnym.

Sytuacja skarżącego nie może ulec pogorszeniu ze względu na wniesienie skargi kasacyjnej, w wyniku której doszło do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Skarga o uchylenie orzeczenia została uregulowana w art. 503–508 kodeksu postępowania cywilnego.

W przypadku prawomocnego orzeczenia można wnieść skargę o jego uchylenie, w przypadku gdy powód nie został należycie wezwany i nie był obecny przy rozpatrywaniu sprawy. Skargę o uchylenie orzeczenia wnosi się do sądu, który wydał zaskarżane orzeczenie. Termin na wniesienie skargi wynosi 15 dni od doręczenia orzeczenia, ale nie później niż rok od dnia jego uprawomocnienia się. Sąd może zawiesić wykonanie orzeczenia, w odniesieniu do którego wniesiono skargę o uchylenie orzeczenia, pod warunkiem złożenia zabezpieczenia. Jeżeli skarga jest zasadna, sąd wydaje wyrok uchylający zaskarżone orzeczenie i jednocześnie rozstrzygający sprawę co do istoty. Wyrok wydany w postępowaniu w sprawie skargi o uchylenie orzeczenia można zaskarżyć w taki sam sposób jak orzeczenie, którego dotyczy ta skarga.

Skarga o wznowienie postępowania została uregulowana w art. 509–513 kodeksu postępowania cywilnego.

Skargę dotyczącą ponownego zbadania sprawy co do jej istoty można przykładowo wnieść w sytuacji, gdy strona, ze względu na okoliczności, na które nie miała wpływu, nie była w stanie stawić się w sądzie i zawiadomiła sąd o takiej sytuacji. Skargę o wznowienie postępowania można wnieść w terminie jednego miesiąca, licząc od dnia, w którym ustała przyczyna uniemożliwiająca stronie stawiennictwo. Sąd może zawiesić wykonanie orzeczenia, w odniesieniu do którego wniesiono skargę o wznowienie postępowania, o ile zostało złożone zabezpieczenie. W przypadku przyjęcia skargi o wznowienie postępowania sąd zmienia zaskarżone orzeczenie w całości lub w części, natomiast jeżeli wydano sprzeczne prawomocne orzeczenia, uchyla orzeczenie wydane później. Wyrok wydany w następstwie skargi o wznowienie postępowania można zaskarżyć w sposób przewidziany przez prawo w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia.

3. Dopuszczalne języki (art. 20 ust. 2 lit. c)

Język rumuński

4. Organy wyznaczone celu nadawania zaświadczeń dokumentom urzędowym (art. 25)

Jeśli tytuł egzekucyjny jest dokumentem urzędowym, sądem właściwym do wydania zaświadczenia jest sąd rejonowy, w którego okręgu ma siedzibę podmiot, który wydał ten akt (art. 2 ust. 2 art. 11 nadzwyczajnego dekreту rządowego nr 119/2006 w sprawie środków koniecznych do wykonania niektórych rozporządzeń Wspólnoty po wstąpieniu Rumunii do Unii Europejskiej, zatwierdzonego ze zmianami ustawą nr 191/2007, z późniejszymi zmianami).

Ostatnia aktualizacja: 12/02/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.